

*

Číslo
53

*

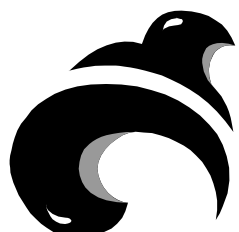
*

leden
2013

*

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK

(po konci světa)

Přehled akcí na časy budoucí

Termín akce	Název akce	Místo konání	Poznámka
1. - 3.3.2013	Výprava	Otradovice	
22. - 24.3.2013	Výprava	Heřmanův Městec	
7.4.2013	Za pokladem lesa	Praha	akce pro veřejnost
19. - 21.4.2013	Výprava	Korno	
26. - 28.4.2013	Čarodějnice	Keblov	pro starší a pokročilé
10. - 12.5.2013	Výprava	Keblov	
18. - 19.5.2013	Koloběžky	Praha	pro všechny otrlé
14. - 16.6.2013	Výprava	někam pod stánek	
1. - 6.7.2013	Minipučák	někam po ČR	
17. - 31.8.2013	Letní tábor	Keblov	
A co po prázdninách?			
4.9.2013	První schůzka	Praha	Začínáme
13. - 15.9.2013	Výprava	ČR	
29.9.2013	30 let oddílu	Praha	akce pro veřejnost

Nezapomeňte že každou středu ve školním roce je od 16 do 18 hodin oddílová schůzka. Sledujte oddílový web (<http://oddil.tulaci.eu>), kde jsou vždy zaručeně čerstvé a nezkažené informace.

Úvodník

Vítáme všechny, kteří přežili konec světa, takže vlastně všechny, neboť se opět ukázalo, že šlo o planý poplach. Další šance má být v roce 2116, tak uvidíme zda se tu setkáme. S tímto se pojí otázka, zda je vůbec možné aby uskupení jako oddíl vydrželo do roku 2116? Nu proč ne. Ovšem v takovýchto časových horizontech nezáleží ani tak na momentálním nasazení (ano pokud se na to všichni vykašlou pak nebude na co navazovat), ale mnohem více záleží na tom kam oddíl směřuje a jak je veden.

Tuláci za dobu 30 let své existence (zbývá už jen 103 let :)), vyzkoušeli mnohé. Např. dva společenské režimy, šest hlavních vedoucích (snad jsem to dobře spočetl) a každý z nich samozřejmě zkusil různé způsoby vedení oddílu. V základu lze ale oddíl vést jako rodinný, oddíl v celku a družinový. Posledně jmenovaný systém je pověstný vrchol kam všichni směřují, neboť družinový systém je ten nejlepší (ne že by neměl mouchy, ale je jich nejméně). K družinovému systému, jsme se zatím nedostali a proč? Většina věcí by zněla jako výmluvy, shrňme to, že jsme k tomu ještě nedospěli.

Ostatní 2 metody jsme již vyzkoušeli. Rodinný oddíl je hrozně fajn, vše vypadá super, žádné problémy (aspoň na oko), ale do roku 2116 s

ním nedoputujete, většinou totiž končí s osobou vedoucího, který nezvládne vybrat či vychovat stejně dokonalého nástupce (ono to v rodinném pojetí oddílu ani nejde). Oddíl v celku je metoda, kterou se snažíme rozvíjet nyní a představme si jí někde mezi rodinným typem, kde je zdánlivě dovoleno vše a jednotlivec často převáží zájem skupiny a družinovým systémem, který vyniká zejména ve výchově nových nástupců vedoucího oddílu. Zda vydržíme do roku 2116 nebo ne to asi neodhadneme, ale budeme se snažit aby naši pokračovatelé měli na co navázat.

Beruna

Oddílová poradna

V průběhu listopadu a prosince jsme na poradách připravovali výpravu a Tulácké Vánoce. Porady se z klubovny občas přesunuly ven, před školu nebo dokonce na maily, ale dohodli jsme se. Nejvíce práce jsme udělali po schůzce 16. ledna, kdy jsme si vzali na pomoc počítač, vše hned zaznamenali a díky tomu nic cestou domů nezapomněli.

Také jsme tam probírali lyžařskou výpravu a přemýšleli proč celá polovina účastníků jede jenom na boby, když by klidně mohli zkusit běžky nebo sjezdovku... Možná vymyslíme nějakou akci, kde byste si to mohli vyzkoušet, abyste se pak s námi nebáli a vrhli se na zimní sporty, které jsou mimochodem moc zábavné! Stačí se podívat na video na našem YouTube, jak krásně se našim lyžařům lyžovalo na Černé říčce v lednu. A to tam nejsou zaznamenají snowboardisti a běžkaři, kteří si udělali pohodový výlet s minimem pádů a žádným bolestivým.

Také jsme dohodli příští velkou poradou k táboru a to na první víkend v únoru – o jejím výsledku se rozhodně dozvíte z příštího Semtamníku a také v případě, že s námi ty akce navštívíte. Postupně začíná být jasný příběh dalšího roku a my se těšíme, až se do těch všech dobrodružství pustíme.

Okénko do kroniky

Keblov, 26. 8. – 2. 9. 2012

Den první – Orienták

Jelikož jsme poslední noc tábora šli všichni spát již ráno, poslední kolem páté hodiny, další noc jsme si museli spánkový deficit zmenšit. Kolem jedenácté již všichni spali. Zůstalo nás tu pouze sedm – Večernice, Bára, Radar, Coco, Mates, Berka a Konopík. Ještě tu byli dva prckové – Kačulína a Tomiš. Ráno, tedy dopoledne, přišel do kuchyně poslední Mates s dvanácti hodinami spánku.

Máš na tý rejži návod?

Dozvěděli jsme se, že těsně po půlnoci přijeli na přespání Hugo s Blátou, a tak jsme je po dlouhé době viděli. Asi v jednu si každý vzal talíř guláše od večere, věděli jsme, že budeme potřebovat hodně energie. Berka zanechal Konopa s dětmi v táboře a s námi odjel do Zruče nad Sázavou. Po cestě jsme si vybavovali místa, tudy vedl někdy v minulosti puták. Pořád ale nevíme, který rok to bylo a kam jsme šli.

Na nádraží už na nás čekali další účastníci Výzvy: Sportíci, Bimbrlata a Lid Medvědího potoka. Celkem nás bylo devatenáct i s Háňou, která dorazila autem asi o deset minut později. Byli jsme rozděleni do tří týmů, v každém z nich byl jeden z Tuláků, kteří přibližně znají okolí. Dostali jsme dvě zprávy. Jedna z nich byla obrovská osmisměrka a v druhé byla internetová adresa s

přihlašovacím jménem a heslo se mělo zjistit z osmisměrky.

Na nejbližší ploše (víko od studny) jsme začali luštit. Po pár nesrovnalostech nám vyšlo: „Snad se dneska neztratíme.“ a mohli jsme vyrazit. Večerničin tým již dávno někam odešel a o Radarovu jsme neměli ani zmínky, kde je. Došlo nám, že pro další postup budeme muset někde získat internet. Zkusíme u někoho zazvonit, napadlo nás jako první. Domeček u nádraží nás přivítal pouze štěkotem psa. Přes několik zvonění na zvonek nikdo nepřišel otevřít.

U druhého rodinného domu vykoukla nějaká paní z balkónu. Vysvětlili jsme jí, že potřebujeme do tábora a ona hned, že dojde pro mapu. Zastavili jsme jí a dovysvětlili další podrobnosti. Poslala k nám tedy manžela, kterému jsme to odvykládali znovu a dali mu papírek se jménem a heslem. Nejdřív podotkl, že si ten tablet koupil nově od Číňanů a že neví jestli to bude fungovat. Nefungovalo! Odešel tedy na stolní počítač. Za pár minut se vrátil s vytisknutou A4 plnou textu. Dočetli jsme se, že máme najít různá místa, za která získáme body. Všechny body jsme si tedy naťukali do navigace a vydali se zpět k nádraží, kde byl první.

Našli jsme tam jednu slabiku. Zapsali jsme si jí při odchodu na další místo jsme potkali skupinku pod velením Večernice. „Sakra, dohání nás.“ Mírně jsme tedy zrychlili a po pár minutách jsme je už za sebou neviděli. Další dva body se nacházeli blízko hráze nádrže Želivka. Z hlásek nám začalo pomalu něco vycházet.

Čtvrtý bod byl vzdálený asi dva kilometry a souřadnice ukazovaly k nedokončenému mostu D1. Když jsme byli od bodu asi tři sta metrů, zastavila nás cedule zákaz vstupu – ochranné pásmo vodního zdroje prvního stupně. Bára navrhovala, že nepůjdeme do zakázaného lesa a raději ho obejdeme po louce, ale já jsme viděl nekompromisní šipku na GPS. Vstoupil jsme tedy po lesní cestě za ceduli a došli až k mostu zarostlému křovím i malými stromky. Kód jsme našli hned a vraceli se zpět, abychom šli dál po cestě na další bod. Asi dvacet metrů za cedulí

„zákaz vstupu“ stálo policejní auto. Pokračovali jsme a vedle auta bohužel stáli dva strážci zákona. Muž požadoval po někom jiném odjezd auta a žena si vzala do parády nás:

„Viděli jste tu ceduli?“

Všichni jsme se otočili a podívali na ceduli.

„Kdo je tady vedoucí?“

Ticho po pěšině, jen se všichni podívali na mě, protože jsem měl GPS a celou dobu jsem určoval cestu.

„No, my tu máme takovou hru...“

„Geocaching jo?“

„Ne, to je vlastní hra. Obcházíme určité body a snažíme se dostat zpátky do tábora.“

„A kde je ten tábor?“

„U Keblova a tam jsou i dospělí vedoucí.“

„Aha, hmm, hmm, tak běžte.“

„Děkujeme!!!“

Další bod sice ukazoval znovu za zákaz vstupu a někteří již chtěli zabočit, ale my ostatní jsme si značky všimli a nechtěli jsme policii provokovat. Vrátili jsme se tedy do Hulic, tam Bára s Háňou poprosily o vodu, a rozhodli se, že další dva body z časových důvodů vynecháme. Vydali jsme se tedy na rozcestí uprostřed lesa blízko Keblova, které mi připomínalo jedno místo, kde jsme minulý rok byli na puťáku pro starší.

Pak jsme to krosli polem a vyšli na silnici na kraji Keblova u fotbalového hřiště. Přímo vedle autobusové zastávky tohoto velkoměsta byla nasprejovaná další slabika. Předposlední bod byl na rozcestí u zelené železnice. Šli jsme celou cestu po zelené turistické. Asi polovinu cesty jsme šli stejnou, jako šli starší kluci na táboře, když šli od místa, kde je vysadil ponocný až k upírovi.

Finální bod nás zavedl k Zelené budce. Už od začátku jsme tyto dva poslední body měli naplánované jen tehdy, pokud by zbyl čas. Hledali jsme asi deset minut, když najednou někdo přišel na zprávu, co vycházela z hlásek: „Kdo dřív přijde, lepší večeri má!“ Nevěděli jsme ale na sto procent, proto jsme si napsali o nápovědu.

Dostali jsme sms s textem bříza. Obešli jsme tedy všechny břízy v okolí, ale slabiku nenašli. Vůbec nám to ale nevadilo. Došli jsme už přímo do tábora a tam nás již čekal Radarův tým a Večerničin právě přicházel od závory. Bylo asi půl sedmé, takže jsme neměli žádnou penalizaci.

Docdělili jsme se, že Radarův tým dorazil již v půl páté. Ve Zručí totiž usodili, že nemají internet a tak půjdou hned do tábora. Večernice zase měla v GPS jiný formát souřadnic a tak třeba stáli uprostřed pole a dostali spousta nápověd patníků. Po pár neúspěšných pokusech se rozhodli, že půjdou do tábora.

Večeře byla pro všechny podobná, i když se avizovalo, že poslední tým dostane nejmní. Byly housky s tákem plným pochutin – paštika, salám, sýr, vajíčka atd. Poté následoval úžasný zahajovací oheň. Dvě půlky rakváců proti sobě. V průběhu hoření jsme si povídali o čem tento týden bude, proč jsme tady my, kdo ještě přijede atd.

První večer byli ale ještě všichni zaskočení novými tvářemi a tím pádem skoro nikdo nic neříkal. Poté už nezbyvalo nic více než hraní na kytaru (Sprotíci hráli skoro jen Kluse) a vyspání se do dalších dnů.

Den druhý - První pomoc

Podle rozvrhu týdne, visícího na nástěnce v jídelně, jsme věděli, že první přednáška bude o zdravotědě a hlavně o první pomoci. Skoro celý den má mít k dispozici naše táborová zdravotnice Maketa. Po snídani nás ale překvapilo, že nepřišla a místo toho nás Beruna rozdělil do dvou skupinek po čtyřech (Matesův tým byl jediný po třech, protože Mates je přeci nejlepší.) a začal vysvětlovat pravidla hry. Po okolí tábora bylo rozmístěno přes deset papírů (registrů), kde každý měl svůj originální název A1, A2, A3... Náš úkol byl nasbírat co nejvíce bodů. Ty šly získat několika způsoby:

Čas od začátku hry do doby, kdy začal hrát tým

Počet obsazených registrů

pořadí týmu v konkrétním registru

Čas od ukončení hraní týmu do konce celé hry

Registry se obsazovaly napsáním unikátního šestimístního kódu na papíry. Po šedesáti minutách vyhrál Radarův tým – Radar, Terka, Sabča a Háňa. Když jsme se všichni vrátili do srubu, přijela Maketa, Amazonka a Honza. Honza byl kamarád Makety z Červeného kříže. Mimo jeho povolání policajta se také zajímá o první pomoc a dokonce má i kurz na maskování zranění, což jsme se ale dozvěděli až k večeru.

Jó sekyrka, to je potvora

Zbytek dopoledne jsme měli přednášku o základech první pomoci. Jak přistupovat k člověku a jaká je posloupnost úkonů. Nejdřív se rozhlédnout, odstranit příčinu zranění, slovní kontakt, citlivé body, životní funkce atd. Vyzkoušeli jsme si novou stabilizovanou polohu, otáčení těžkého člověka na záda a vázání tlakového obvazu. Oblíbené bylo označování rány lihovkou. Honza si to dokonce zkusil na Ámě.

Po rýžovém obědě tato přednáška pokračovala oblíbenou resuscitací v poloze „kočička“, zlomeninami všech končetin, vnitřním krvácením a pomocí tonoucím. Po rýžové (ano, opět byla rýže) večeři jsme dostali informaci, že v okolí tábora jsou čtyři zranění, kteří potřebují naší pomoc. Skupinky po třech obcházely jednotlivé stanoviště a lidi ošetřovali

- ✓ Klárka 10 let zakopla v lese, měla sedřené ruce a vyvrknutý kotník
- ✓ Maketa ležela u vody na přístavišti a představovala tonoucí. Vedle ní byla Andula, kde se prováděla masáž srdce.
- ✓ Áma si na kládách zlomila ruku

- ✓ Mates ležel na koze a sekl si nově naostřenou Fiskarskou do nohy. Přesto byla rána celkem rozšklebená. Během ošetřování vždy omdlel.

U Klárky se zjistilo, že skoro nikdo neumí správně udělat stoličku a uklidnit dítě.

Maketu si nikdo neodtáhl dál od vody a radši si máčel nové tenisky.

S Amazončinou zlomenou rukou hodně lidí zacházelo nešetrně a raněného by to strašně bolelo.

S Matesem bylo asi nejvíce práce. Nikdo si ho nesundal z kozy, aby obvazování měl jednodušší, a aby raněný nikam nespádl. Nohu nahoru daly pouze dva týmy z šesti, takže by vyteklo hodně krve. Omdlení si dost skupinek všimlo po více než minutě. Jedna skupinka dokonce ani nezavolala sanitku.

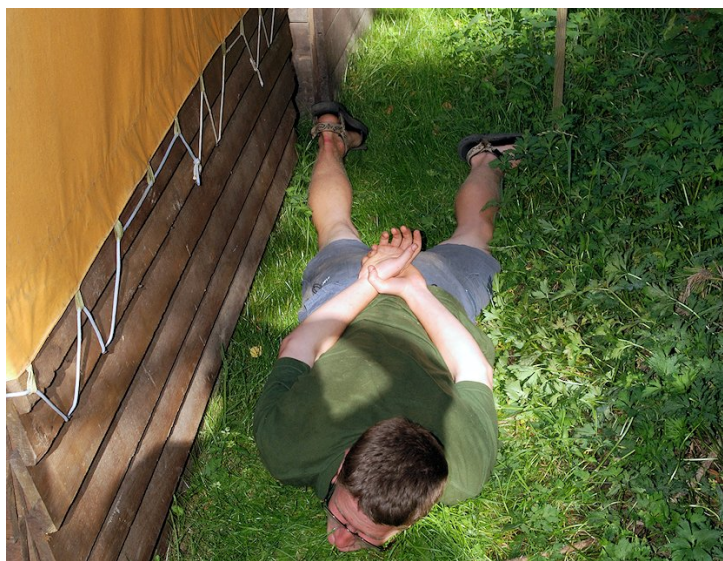
Po zhodnocení dne a rozloučení s Honzou jsme se přesunuli k ohništi. Oheň jsme ale nezapalovali, i když už byla celkem tma. Skupinky nám zůstaly takové, ve kterých jsme zachraňovali raněné. Tři z nich vyfasovali stan, který měli bez baterek co nejrychleji postavit. Aby to neměly tak jednoduché, další tři týmy představovali děti. Do těchto rolí se všichni vžili tak, že utíkali, neustále křičeli a bourali stavějící skupince stan. Čas se počítal do té doby, než všichni děti byly ve stanu. Nejrychlejší časy byly kolem patnácti minut. Toť bylo dnes vše

Den třetí – Bezpečnost

Hned ráno se všichni sešli jako vždy na snídani v jídelně. Seděli jsme tam rozespalí, „zmrzlí“ a otupělí, ale samozřejmě se každý těšil na přednášku od Nessy o bezpečnosti. Po dojití na záchod, vyčištění zubů a rozkoukání byl sraz zpět v jídelně.

„Jupí“, znělo mi v hlavě, jelikož Nessy byla velmi sympatická. „Povím vám jeden příběh jedné paní, která si založila svůj oddíl“, začala Nessy. „Vyla to žena a tam měla syna, bydleli ve městě, ale jednoho dne se přestěhovali na vesnici a chlapec ztratil kamarády, tedy samozřejmě se potom kluci krátkou chvíli stýkali, ale někoho by nebavilo pořád jezdit daleko za kamarádem. Tak

byl pořád doma a mámě to dělalo starosti, ale chlapec začal chodit do nové školy a našel si jednoho kamaráda, ale jenže se tolik neznali, nevěděli, jak se mají zabavit.

Neviděl jste někdo Matěje? Asi si šel lehnout...

Matce to nedalo a začala synovi a jeho kamarádům nabízet nějaký program, který pro syna vymyslela. Chlapcům se to zalíbilo a hráli si spolu jeden určitý den v týdnu. Po nějaké době přivedl ten kamarád dalšího kamaráda, který by měl taky zájem, a tak mámu napadlo, že si založí oddíl a bude jim organizovat zábavu, radost a potěšení z toho bude mít jak máma, tak i děti a vrhla se do toho rovnou po hlavě...“ Nessy takhle povídala celý příběh, který ještě pokračoval.

Poté se nás zeptala, co ta máma udělala za chyby. Když nám vše vysvětlila, pobavili jsme se o tom, překročilo se na další část programu – ukázka na jiném oddíle (skupince) jménem Sauři. Dostali jsme zápis jejich kroniky z jednodenní výpravy a hledali jsme, co z hlediska bezpečnosti bylo špatně. Některé chyby nás opravdu pobavili :) po dokončení rozebírání jejich kroniky jsme se přesunuli ven s lavičkami, jelikož vysvitlo sluníčko. Venku nám byl zadán následující úkol:

- ✓ Rozdělit se do tří skupin
- ✓ Ve skupině si rozdělit role podle oddílu Sauři
- ✓ Vymyslet hru na zadané roční období

1. kolo být skupinka a hrát hru, kterou nám zadá jiná skupinka, 2. kolo organizovat hru jiné skupince (tu, kterou jsme vymysleli), 3. kolo hodnotit celou situaci

Srandy při tom bylo dost a pokud vás zajímají hry, jsou zde:

- ✓ Stavění iglů a sfoukávání svíček umístěných v nich (ZIMA)
- ✓ Přenášení papírků přes pole bombardované balónky naplněnými vodou (LÉTO)
- ✓ Zpráva o únosu vedoucích a jejich nalezení v lese, rozvazování (PODZIM)

To trvalo skoro celé odpoledne (i s koupáním v Zátoce). Večer po večeri nás někdo svolal k ohni (když se stmívalo) a oznámil nám, že v lese se ztratily tři děti, které nemůžou najít, jestli bychom jim nepomohli. Samozřejmě jsme neodmítli a vyrazili do lesa s baterkami hledat – Šušěň, Květák a Vrba (jména, na která děti slyší). Po dlouhém usilovném hledání, volání a procházení celého lesa byl nalezen Květák, který se neozýval, protože měl v uších sluchátka od iPodu a hudbu na plno, aby se nebál. Jako druhou jsme našli Šušěň, která byla na stromě, protože ji honil divočák (náročné navigování slézání ze stromu). Poslední se našla Vrba. Ta ležela na zemi a pořád usínala (upadala do bezvědomí), naložili jsme ji na (stoličku) nosítka za pár lidí a nesli, nebylo to nejtěžší.

Po cestě, aby neusínala (neupadala do bezvědomí) na ni pořád Štěpka mluvila a chtěla, aby Vrba odpovídala (např. pohádka byla nejlepší řešení). Těsně před schody do tábora někoho napadlo, aby jsme přinesli

Pozorně naslouchám

podlážku z tábora a donesli na ní Vrbu do konce. Ano, opravdu to bylo lepší. Vrbu jsme donesli na ošetřovnu, Květák a Šušeň do tábora. Tím bylo splněno. Každý nám řekl svůj názor na to, jak jsme řešili danou situaci. Všichni uznali kritiku i chválu a šli si s úsměvem čistit zuby a spinkat.

Den čtvrtý - Metodika a právní minimum

Hned ráno jsme dostali od Píšťalky právní kvíz, ve kterém byly takové otázky, jako kolik dětí připadá podle vyhlášky na jeden záchod, nebo kde se nesmí konat zotavovací akce. Během přednášky, která byla dost náročná, jsme se dozvěděli mimo jiné o tom, že Želva (jeden kluk) nesmí jezdit po lese na růžovém slonovi a také, že dva praktikanti, kteří hráli ve stanu piškvorky, za to můžou dostat až dva roky na tvrdo.

Na odreagování, a že jsme se odreagovali pořádně, se hrála Kamasutra race. Název mluví za všechno. ze všech nejoblíbenější byla poloha „Nadržený orlí samec se plavně snáší na nevinného chundelatého králíčka“ neboli poloha osminohá. Hned za ní pak byly pěti a seminohá: „Právem rozzařená ovce prohání pokopaného baču“ a „Sado-maso věneček“.

Po závodě, když se všichni cpali řízky, se vyhlásilo, že nejvýkonnějším párem byli Hanka s Radarem. Mohli jsme si vybrat ze dvou cen. Ta druhá pak připadla druhé nejrychlejší dvojici Coco s Matesem.

Předpisová poloha orla

Bud' nás měli odvézt do nejbližšího McDonaldu, kde jsme se mohli na cizí útratu rozšoupnout, nebo dostat na dobu poledňáku vyhrazený stan, kde jsme neměli být rušení. Rozhodli jsme se pro McDonald, protože jsme chtěli Matesovi s Coco dopřát, ale Mates se tak vehementně bránil (k velkému zklamání Coco), že z toho nakonec měli jenom láhev Coca-Coly. Do McDonaldu nás jelo šest. Amazonka s Maketou, které se vracely domů, já, Hanka, Berka s Bárnou, která se už dřív vsadila s Matesem, že pokud on sní horu těstovin, dojde mu ona za horkého dne pěšky pro led. Svězt se mohla pod podmínkou, že nám zaplatí útratu.

Berka znovu ukázal, že jízda, při které nekrosíme ty největší kaluže a nehází nás to o stěny, považuje za nudnou, ale to my taky. Odpoledne, protože Píšťka znovu hluboce přemýšlela, náš Beruna zasvěcoval do tajů metodiky. Řešilo se, jak připravovat akce, jak řídit hru a podobně. Po pauze se Píšťka znovu chopila slova a my se dozvěděli jak je to s listovním tajemstvím, odpovědností a ohněm v lese.

Následovala soutěž o co nejrychlejší uvaření těstovin na ohni, což se ukázalo skoro jako horor. Nakonec se nám ale i přes naší upřímnou snahu povedlo navečeřet. Při večerním čištění zubů, ani nevím, jak k tomu došlo, se k nám dostaly tři zprávy. Později se zjistilo, že se jejich vyvěšování na stožár účastnil početný zástup čumilů, ale nikoho jaksi nenapadlo je sundat.

Od té chvíle nevím, jak to bylo s ostatními týmy, ale náš vyrazil jako první hned po vyluštění zprávy do noci a začínajícího přívaláku. Tak jsme Štěpka, Lenka, Šimon, Puntík a já prolezli těmi nejhoršími hustníky, aby se zjistilo, že vylezeme u Zelené budky, kam se dalo rychleji a pohodlněji jít po cestě.

Na určeném místě jsme našli kusy souřadnic, na které se mělo pokračovat. Trochu dost se to ale zvirtlo. Naše GPS se zasekávala, nikdo od nás s ní vlastně neuměl zacházet (moje chyba :D), a když nám s tím nakonec pomohli, to už byly ostatní týmy dávno pryč, tak nás kvůli špatnému formátu souřadnic naše milá GPS odeslala někam

úplně do háje. Užili jsme si takové věci jako šestkrát brodit ten samý potok, hledat na mlhou zakrytém poli 3km² něco, co nevíte jak vypadá a co tam ještě ke všemu vůbec není, nebo budit ve 2 ráno chudáka vesničana s otázkou kudy se jde na Keblov. Celou tu dobu pršelo. Když nám došlo, že jsme se ztratili, tak se navíc zjistilo, že nikdo nezná číslo na nikoho z tábora a ti, na které jsme znali, už spali. Ale vlastně to bylo super! (Ha! Mimochodem jsem právě zjistil, že zrovna tu noc měl Šimon narozky. Huhů...)

Snažili jsme se vrátit do tábora už úplně mrtví. Ještě, když se naproti nám objevili na lesní cestě dva reflektory od auta, se váhalo, jestli se radši nemáme schovat, protože: „Co za magora by jezdilo ve tři ráno po lese? To bude někdo divnej, radši se vyhnout...“ Naštěstí jsme to neudělali. Údajný magor v autě byl Berka, který už nás vyjel hledat. V půl čtvrté ráno jsme tak dorazili do baráku, kde si naši soupeři už dávno pochutnávali na své zasloužené odměně – salámu. Cílový bod byl u stožáru na Junáku, takže ne sedm, jak tvrdila naše GPS, ale krásný tři kiláčky tam a zase zpátky. Všichni už byli zpátky v táboře, a tak jsme se ještě chvilku nahřívali a sušili u kamen a šlo se spát.

Den pátý - Pedagogika a psychologie

Dnešek byl vyhrazený program pod tajuplnou zkratkou PePsy, z čehož se vyklubala přednáška Terky o psychologii a pedagogice. Zkoumaly se výhody a nevýhody různých věkových skupin, nebo jak se chovat k problémovým jedincům. I dneska jsme si vyzkoušeli naši oblíbenou: jedna skupina hraje děti, druhá vedoucí, třetí pozoruje a děje se tohle... Protože už víme svoje, skupina, která zrovna hrála děti, se v tom dost vyžívala, protože inspirace od vlastních svěřenců byla veliká, a tak jsme si nakonec vysloužili hodnocení, že: „Mít v oddíle takovýhle (výraz opačný k označení malý andílci), tak s tím rovnou můžu seknout.“ Za neustálého pochechtávání se v gendrově rozdělených partách řešil rozdíl v uva-

žování holek a kluků. I přes takové výroky na obou stranách jako třeba:

„My jsme prostě a jednoduše nejlepší“ (dámy)

„Všechny jen kecaj, drbny to jsou!“ (pánové)

„Zkusi jí to říct do očí. Už tě někdy kousla našťvaná Bára?“ (opět pánové)

byla naše pozorování docela přesná.

Aby ani pacičky nezahálely, začala se bourat dolní řada stanů. Jako motivaci za tu fušku jsme pak dostali napít džusů, ňam, ňam...

Večer nás u ohně požádala společnost Zlatá rybka o tip na přání, které by mohla nabízet, a tak každý napsal seznam věcí, které by chtěl ještě před smrtí stihnout. Na ty, které se nám líbily nejvíc, jsme pak v tříčlenných skupinkách dělali katalogy, které jsme měli představit ostatním. Všechno jsme zvládli a mohlo se jít do hajan.

Den šestý - Improvizované hry

Dnes se nikomu nechtělo vstávat. V devět hodin, kdy Berka odjížděl pro housky, nebyl ještě nikdo vzbuzený. Holt budíček musí být i pro skoro dospělé praktikanty. Nikdo nerad opouští sny, když děti venku nekřičí a nedožadují se snídane.

Najdi své víčko

Až po poledni se všem podařilo vstát. Tím pádem byl oběd posunut až na půl čtvrtou. Po snídani, která proběhla cca v jednu hodinu, jsme se dozvěděli pár základních informací o hospodaření oddílu. Paragon můžeme použít jen na malé nákupy, nad deset tisíc už potřebujeme

fakturu. Na paragonu nesmí být jiné věci než ty, které kupujeme do oddílu, také zde musí být minimálně IČO, datum nákupu a cena.

Po obědě jsme se rozdělili do týmů po třech. Na stůl Berka vybral náhodně asi padesát věcí, které jsme si postupně vybírali. Nejžádanější byly papíry. Poté jsme měli asi čtvrt hodiny na vymyšlení hry pro děti s použitím těchto věcí. Nakonec se sešly celkem zajímavé nápady:

- ✓ Závod vlašťovek – proletět určitou trať na co nejméně hodů
- ✓ Kimovka
- ✓ Skládání příběhu s využitím určitých slov
- ✓ Zaklesli jsme se do dvou „kol“. Jeden z první skupiny dostal na hlavu šátek a do ruky hořící svíčku a jeden z druhé skupiny dostal na hlavu také šátek a do ruky tác. Obě lidská „kola“ se točila a úkol člověka s tácem byl co nejdříve zhasnout svíčku

Při poslední zmiňované hře, která byla celkem nebezpečná, se podařilo Želvovi zlomit tác (myslím, že o něčí hlavu), a proto jsme radši nepokračovali a dali si večeři.

Ohňové efekty

Po ní následovalo promítání filmu Pějme píseň do hola, který je skoro přesným obrazem toho, co na táborech děláme. Po kulturní vložce jsme si udělali menší táborák na kterém jsme spálili skoro všechny podsady, které jsme měli schované za barákem. Některé jsme si ale necha-

li na zítřek. To jsme ještě netušili, že zítřejší táborák bude daleko větší.

Den sedmý - Test

Dnes jsme se znovu prospali. Už ne tak vydatně jako včera, přesto jsme vstávali až kolem desáté hodiny. Naše ranní rozcvička v jedenáct hodin byla pojata jako hra. Jako snad každý den jsme byli rozděleni do týmů a naráz vyběhli z jídelny do lesa směrem ke krmelci. Bylo tam po lese rozházeno asi tisíc víček od PET lahví. Celý kus lesa byl posetý různě barevnými plastovými objekty. Všichni jsme je začali sbírat do kapes, později se tam nevešly, a tak nastal čas triček a mikin.

Asi po patnácti minutách jsme uznali, že už žádné víčko nenajdeme a sešli jsme do tábora. Každý tým si vybral nějaké místo (ping-pongový stůl, jídelna, stožár, houpačka) a u něho začal skládat věty. Každé písmenko ale muselo mít 5 víček na výšku a muselo se skládat pouze z jedné barvy.

Po hodině skládání nakonec vyhrály věty: „Jsi-li idiot stiskni XIII... piiip piiip. Jsi-li Lili stiskni VIII... piiip piiip piip. Jsi-li liliput stiskni LIII piiip piiip piiip. Dik“ Dohromady to dává 105 písmen. Druhý tým měl asi 90 písmen.

Hned po hře jsme se přesunuli do jídelny a rozdali jsme testy. Někdo si včera večer četl pečlivě poznámky, ale ostatní radši vsázeli na intuici a na to, že si zapamatovali z přednášek to důležité, co budou v testu potřebovat. V testu bylo 50 otázek týkající se všech oborů, které jsme probírali. Nejvíce bodů získal Mates – 43. Zazvonění na oběd znamenalo konec testu. Všichni byli napjatí jak dopadnou a horečně o testu při jídle debatovali.

Odpoledne jsme dostali opravené testy, většina z nás byla spokojena se svým výsledkem, ale věděli, co by měli zlepšit. Jelikož hranice bodů pro úspěšnost nebyla stanovena, všichni prošli. Večer jsme rozdělali oheň a házeli do něj bordely z půdy tj. staré plachty, krabice a pak nám Berka

hodil krásnou černou igelitku (která byla určena na skládku, ale bohužel to někdo špatně pochopil že :)). V ní byly barevné polystyrénové kostičky. Mates ji hodil do ohně a Šimon jí klackem vyšťouchl. Nastal boj o kostičky. Tuláci a Sportíci se je snažili hodit do ohně a LMPáci jim v tom bránili. Nakonec byly spáleny všechny do jedné. Paráda. Poté nám Želva ukázal své pyrotechnické trčíčky a my házeli hrsti mouky do ohně. Oheň po ní celkem hodně vyšlehne. Snad všichni účastníci Výzvy si vzali hrst mouky a najednou ji hodili do ohně. Obrovský výšleh! Zopakovali jsme to ještě jednou. Všechnu mouku, co jsme měli v táboře, jsme vypotřebovali.

Našli jsme ale hodně vosku, který Želva roztavil v kotlíku a poté do něj chrstnul vodu. Udělalo to udělalo opravdu velký ohnivý sloup. V průběhu hrátek s ohněm se vyhodnocovalo bodování. Na prvním místě skončil klasicky trapně Mates a na druhém Hanka. Zároveň první místo dostalo dort, který se rozkrájel pro všechny. Nejvíce klasicky snědli LMPáci. Někdo z nich dokonce i okusoval alobal.

Den osmý - Odjezd

Po ránu jsme se sbalili a bylo nám řečeno, že v půl dvanácté máme být s batohy u baráku, protože nás vezme na nádraží auto. Teda, všichni kromě Tuláků. Ti tu ještě zůstávali na bourání zbylých stanů a finální úklid. Nikdo tento čas nebral na velkou váhu, a tak si všichni balili laxně. Ve stanovený čas byli pouze tři lidi pod schody, a tak bylo potřeba mírného popohnání, aby se všichni seběhli. Batohy se naházely do auta, všichni se rozloučili a Jirka nastartoval a začal odjíždět. V tu chvíli jsme uviděli ze stanu vybíhající Kliště. V jedné ruce karimatku, v druhé nějakou igelitku a na zádech poloprázdný batoh. Naštěstí si jí Jirka po chvíli všiml a zabrzdil. Díky tomu se i poslední člen Sportíků dostal zdárně domů. Všichni nostalgicky vzpomínali na chvíle prožité na Výzvě. Už teď se ale plánuje sraz Výzváků, a tak se snad v roce 2013 uvidíme.

Zapsal: Mates, Radar, Večernice

24 hodin na koloběžce

Co to je?

Závod 24 hodin na koloběžce se koná každoročně v pražské Stromovce. Jak z názvu vyplývá, trvá celý den. Začíná v pátek v 5 hodin odpoledne a končí v sobotu v tu stejnou dobu. Je to vyloženě amatérský závod, všichni se snaží hrát fair play a ochotně pomohou jak na trati, tak v zázemí.

V každém týmu je neomezený počet lidí. Na trati je ale pouze jeden. Ostatní jsou v depu, které obsahuje pár plachet, karimatek, spacáků a hlavně hodně jídla. Když začne pršet, schováme se pod plachty a je nám dobře. Jinak posedáváme, poleháváme, pochodujeme všude okolo a bavíme se o všem možném.

Nemáme ambice na první místa, proto závod nijak nehrotíme. Sice se snažíme jezdit ze všech sil, ale nevadí nám, když skončíme nakonec poslední. Každý může jezdit kdy chce. Kdo je unavený, může se prospat. Jezdíme dobrovolně, nikdo k tomu není nucen.

Ještě 45x objednu a pak vám předám stroj

Historie závodu

Závod 24 hodin na koloběžce se koná již od roku 1987. Původně se jezdil v oboře Hvězda a organizovali ho Pionýři. Po roce 1989 se tři ročníky nekonaly. Tradice se znovu obnovila až

v roce 1992, kdy se pořádal závod ve Stromovce. Postupem času se ustálil název na „24 hodin na koloběžce“. Tento květen se tedy bude konat 25. ročník.

Wemena

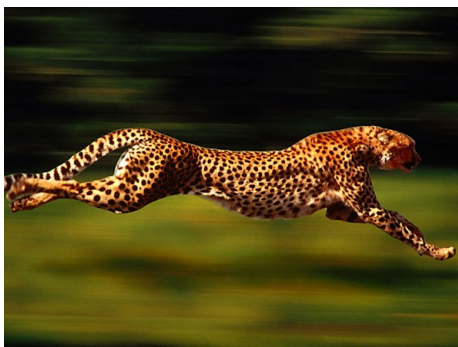
Toto není žádné hanebné označení nejhorších jezdců. Je to název týmu, za který letos pojedeme již podruhé. Skládá se z členů oddílu Skasapa a Tuláci Malešice. Tým jezdí pravidelně již od roku 1999 a je jediný, který od té doby nevynechal ani jediný ročník. Pokaždé se umísťuje na posledních pěti místech. Většinou ale svádí drsný souboj o poslední místo. Nám to ale nevadí. Jezdíme pro zábavu, ne pro vítězství. Na posledním ročníku jsme se umístili na krásném 10. místě a k tomu jsme výrazně pomohli účastí osmi dětí a čtyř vedoucích.

Letos nás vyzval na souboj oddíl Poutníci. Natřeme jim to!

Zvířecí rekordy

Gepard štíhlý

Nejrychlejším zvířetem na souši je gepard štíhlý. Na krátkou vzdálenost,

do půl kilometru, dokáže vyvinout rychlost až 100 km/h, kdy se při běhu skoro nedotýká země, pohybuje se až sedmimetrovými skoky. Obvykle váží kolem 40kg a je 1,5 metru dlouhý. Dříve se vyskytoval v Africe, Indii a na Arabském poloostrovu. Dnes obývá pouze Afriku. Gepardi loví převážně malé kopytníky jako jsou gazely. Pokud svoji kořist gepard nedostihne za dvacet sekund, lov vzdává. Běh je totiž vyčerpávající a zároveň by mohlo hrozit přehřátí organismu.

Sokol stěhovavý

Myslíte si, že nejrychlejší zvíře na světě je gepard? Chyba. Sokol stěhovavý dokáže dosáhnout

rychlosti až 360 km/h. Při lovu se pomocí vzdušných proudů dostane do výšky. Jakmile spatří kořist, složí křídla k tělu a jako kámen střemhlavým pohybem padá k zemi. Těsně před ní rozpřáhne křídla a chytne kořist do pařátů. Sokol loví malé savce ale i menší ptáky.

Nikdy neútočí na celá hejna, protože by riskoval zranění. Sokol je rozšířen po celé zeměkouli kromě

Antarktidy, části Jižní Ameriky, Nového Zélandu a Islandu. Sokol stěhovavý má dlouhá špičatá křídla a krátký ocas, který se na konci zužuje. Dospělý jedinec má vršek těla zbarvený šedivě a spodek bílý s černými vlnkami

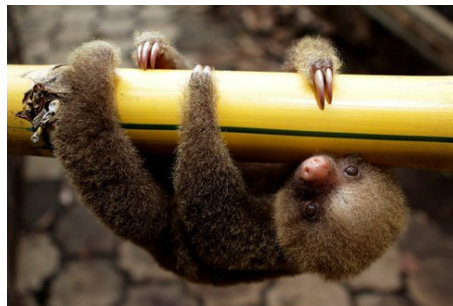
Plejtváček obrovský

Plejtváček je největší žijící živočich. Rekordní jedinec měřil 33 metrů a vážil 181 tun. Je to tedy nejtěžší

živočich všech dob. Svoji délkou je delší než většina dinosaurů. Pro představu plejtváčků jazyk má až 3 tuny. Tolik váží průměrně slon. Plejtváček dokáže plavat až rychlostí 36 km/h. Deně spotřebuje až 4 tuny malých mořských koryšů.

Lenochod

Za nejlínější zvíře je považován lenochod. V průměru totiž 20 hodin denně spí. Jméno lenochodi

dostali podle toho, že se pohybují strašně pomalu. K pohybu používají své drápy, kterými se zavěšují na větve. Hnědo-bílá srst lenochody

dobře maskuje a chrání před jejich nepřáteli. Živí se převážně listy, plody a květy stromů. Špatně slyší i vidí, svoji potravu hledají čichem a hmatem. Samice plodí mládě v koruně stromů půl roku po oplození.

Slon africký

Slon Africký je nejtěžší suchozemský savec. Dorůstá do výšky až 4 metrů. Vyskytuje se ve skolo celé Afrike. Slony můžeme

najít v deštných pralesech, ale i na savanách. Sloni žijí celkem dlouho – obvykle 65 - 90 let. Dříve žily v africe miliony kusů těchto zvířat. Bohužel je začali střílet pytláci pro jejich rohy. Dnes sloni žijí většinou v národních parcích, kde by měli být v bezpečí. Sloni se dorozumívají zvukem, který zní jako kručení v břiše. Line se na několik kilometrů daleko. Většinou se takto dorozumívají při hledání potravy. Sloni afričtí jsou společenská zvířata. Vytváří skupiny po desítkách kusů, kde má hlavní slovo dominantní samice. Sloni mají vyvinuté i sociální cítění. Když někdo ze stáda zemře, ostatní truchlí.

Theraphosa blondi

Tento druh pavouka, který nemá český název je největší a zároveň nejtěžší na světě. V rozpětí nohou může mít až 30 cm, což je asi tak jako talíř, a vážit až čtvrt kila. Vyskytuje se v Jižní Americe a je zde běžným jídlem. Prý chutá asi jako krab a s kořením je výborný. Jedinec jsou rezhavohnědí až černí. Živí se žáby, červy, cvrčky či křečky. Jeho jed není pro člověka nebezpečný, ale chlupy, které na obranu rozmetává po okolí mohou způsobit vyrážku.

Mates

Koho budeš volit, Píšťo?

Tahle otázka mě zaskočila na schůzce před prvním kolem voleb. Ne proto, že padla – celá republika žila volbami a já taky – ale proto, že padla z úst někoho, komu je osm.

Myslím si, že není správné děti přesvědčovat, že ten či onen kandidát je lepší. Ne že by neměly na to, to pochopit, ale proto že jim to koneckonců může být šumák. Svými názory nic nezmůžou, protože v ČR je stále ještě volební právo až od 18 let. Proč na ně tedy rozšiřovat spory, které hýbaly společností. Proč si zatěžovat hlavu tím, že příznivci toho nebo jiného kandidáta jsou určitě hlupáci. Ve škole se pak „poprou“ nebo spolu tenhle týden „neka“, protože máma jednoho volí pana Jablko a máma druhého pana Hrušku...

Je správné, že všichni vědí, že jsou volby. Všimla jsem si v jedné škole, že dokonce na výtvarce malovali minulé české a československé prezidenty a moc se mi to líbilo. Všechny se nás to dotýká, ale hádat se o tom... V oddíle? Ani nápad. Nechte si to jinam a pokud možno se nehádejte vůbec. Za pár týdnů emoce vyšumí, hlavy vychladnou... Můžeme být rádi, že máme prezidenta. Je to lepší než abychom měli tyrana, který se nikomu nepovídá!

A jak to dopadlo s tou otázkou? Řekla jsem, že to je tajné. Protože volby skutečně podle Ústavy musí být všeobecné, rovné, svobodné a tajné...

Ale abych byla upřímná, další týden jsem stejně přišla s plackou:-)

Naučné okénko

Blíží se jaro i když to tak zatím nevypadá a mrzne, uvádíme zde několik květin, které budou již brzy kvést. Jsou to většinou ta první kvítka, která se objeví ještě pod tajícím sněhem. Tak abyste věděli po čem se dívat.

Bledule jarní

Leucojum vernum. Jedná se o asi 10-30 cm vysokou vytrvalou rostlinu z čeledi amarylkovité. Má podzemní cibuli, která má asi 1,5-3 cm v průměru. Z jedné cibule vyráží 3-4 listy, které jsou přisedlé, asi 10-25 cm dlouhé a asi 0,5-2 cm široké, tmavě zelené barvy. Květy jsou na převislých stopkách. Květ je nejčastěji jeden, vzácněji dva. Okvětních lístků je 6, jsou víceméně stejně dlouhé, volné, asi 1,5-2,5 cm dlouhé. Jsou bílé barvy, pod špičkou mají žlutou až zelenou skvrnu. Kvetе velmi časně, už v únoru až dubnu. Původní rozšíření je střední Evropa až po střední Itálii, zdomácněla však také ve Francii, Anglii a Irsku. V ČR se vyskytuje roztroušeně až vzácně ve všech nadmořských výškách, v minulosti však mnohem hojněji, vzhledem k drastickým zásahům do krajiny lokalit vhodných pro růst bledule v přirozeném prostředí neustále ubývá.

Sněženka podsněžník

Galanthus nivalis. Sněženka podsněžník je 15 - 20 cm vysoká. Podobně jako ostatní druhy sněženek má cibulku, 2 až 3 jednoduché, úzké, při-

sedlé listy se souběžnou žilnatinou, květy a pod nimi 2 listeny, které jsou zcela srostlé a tvoří toulec.

Štíhlý stvol nese jeden květ na převislé stopce z 6 okvětních lístků. Vnitřní okvětní lístky jsou téměř o polovinu kratší než vnější, většinou vykrojené a na koncích světle zelené.

Sněženka podsněžník patří mezi mírně jedovaté rostliny. Její části, zejména pak cibulka, obsahují alkaloidy, které se u člověka po požití projevují průjem, zvracením a bolestmi břicha.

V České republice si můžeme sněženku podsněžník splést pouze s podobnou bledulí jarní. Sněženka se nejhojněji vyskytuje v jihovýchodní a jižní Evropě a západní Asii. V průběhu staletí však byla zavlečena i do jiných oblastí světa, např. do Severní Ameriky. Roste zejména v humózní a vlhké půdě pod keři nebo mladými stromky na vlhkých loukách nebo v listnatých i smíšených lesích. Velice často se pěstuje i na zahradách nebo v parcích.

Začíná kvést již na konci února a kvete až do března někdy i do dubna, ale to málokdy, díky čemuž je obecně známá jako jeden z prvních symbolů blížícího se jara. Množí se cibulkami, které bývají v létě a na podzim několik centimetrů pod zemí, díky čemuž přežívají i teplejší období.

Narcis žlutý

Narcissus pseudonarcissus. Jedná se o vytrvalou, asi 20-40 cm vysokou bylinu, s podzemní cibulí, která je vejcovitá a má asi 1-3 cm v průměru. Listy jsou nejčastěji po 4-6 v přízemní růžici, jsou jednoduché, přisedlé. Čepele listů jsou asi

7-15 mm široké, často nasivělé a ztlustlé. Květy jsou většinou jednotlivé na vrcholu stonku. Pod květem je toulcovitý listen. Okvětí se skládá z 6 okvětních lístků ve 2 přeslenech (3+3), které jsou v dolní části srostlé v okvětní trubku, jsou jasně žluté. V ústí trubky je límcovitá pakorunka, která je žlutá, asi 2-4 cm dlouhá. Plodem je třípouzdrá tobolka.

V ČR je nepůvodní, ale je to často pěstovaná okrasná rostlina, vykvétá brzy na jaře, už v březnu až dubnu. Pěstuje se v mnoha odrůdách a tvarech a často zplaňuje i do volné přírody nebo vytrvává na místech, kde byla dříve pěstovaná a dnes už se o ně nikdo nestará

Hlaváček jarní

Adonis vernalis. Tohle je vytrvalá rostlina také pěstovaná zahrádkáři a sběrateli pro svůj nápadný vzhled. Hlaváčků je asi 11 druhů (je uváděno až 30).

Těžko přehlédnutelné velké žluté květy zářící v bohatých trsech v dubnovém nebo květnovém jarním slunci. Nápadně velké květy s 20 světlými okvětními lístky a 5 kališními lístky dosahují až 8 cm v průměru. Celá rostlina je lysá, nebo kratičce chlupatá, vysoká cca 20 cm (někdy až 50 cm). Listy jsou dělené až niťovité. Kulovité plodenství se skládá z hustě stěsnaných kulovitých semen, nažek, až 5 mm dlouhých, a porostlých bílými chloupky s hákovitě zahnutým zobánkem. Semena rozšiřují mravenci. Rostliny vytvářejí hnědočerný oddenek, tedy tlustý kořínek, do kterého si uloží trochu živin a přes zimu jim to pomůže přežít.

V Česku jej spolehlivě najdeme roztroušeně na výslunných kopcích a stráních v okolí Pálavy, teplé nejjižnější části Moravy. Na Moravě je známá lokalita Pouzdřanská step-Kolby bohatá i na další teplomilnou a suchomilnou květenu jinde vyhubenou zemědělstvím. V Čechách se nachází od Českého středohoří až po střední Polabí.

Vědecké jméno hlaváčků *Adonis* pochází z řecké mytologie. *Adonis* byl mýtický syn kyperského krále Kinyra a jeho dcery Myrrhy. Příběh *Adonise* je líčen jako příběh bezbřehé sebestředné krásy. Podle mýtu „Červeně kvetoucí hlaváček (letní - *Adonis aestivalis*) vyrostl z krve krásného *Adonise*...“

Něco ze schůzky

Prozkoumání ostrova

Přijeli jsme na ostrov a tam jsme viděli žízalu v klobouku. Ta se v noci opalovala nad sopkou. Příští den jsme potkali Sedmispáče, který šel od palmy a potom jsme našli poklad, poté jsme šli do lodi. Třetí den jsme šli do červeného lesa. Moc se nám tam líbilo. Potom jsme odjeli a vzpomněli jsme si, že jsme se zapomněli podívat na krásnou sochu.

Dan + Ondra

Ostrov divů

Přistáli jsme u ostrova na 250° severní šířky a 50° jižní délky. Vylodili jsme se a všimli si podivných obyvatel, žízaly s kloboukem, která se opalovala u sopky. Ospalého Sedmispáče, který se chystal na dopolední spánek a také zlého ša-

mana, který hlídal kouzlem zakletý poklad. Také tu rostl červený les ve kterém žily samé červené sovy. Málem nás zasáhly kameny z té vysoké ohnivé sopky. Žízala, sovy a Sedmispáč neměli rádi šamana. Neměli ho rádi, protože Sedmispáč spal na šamanově území. Žil tam také netvor, který byl na straně šamana. My jsme jejich spory vyřešili a šaman byl tak rád, že je to v pořádku, že dal žízale, sovám a Sedmispáčovi půl zlata.

Tom + Terka

Nazdar učitelko, jsem rychlejší!

Jelikož ve škole právě probíhají maturity, rozhodl jsem se jet do školy na koloběžce. Vyučování je kratší, a tak jsme skončili v poledne. Poslední hodina byla němčina s malou ale ráznou učitelkou.

Po škole jsem došel s kamarády na zastávku tramvaje a pokecal s nimi. Když jim zastavila tramvaj, nasedl jsem na koloběžku a vydal se po chodníku kolem tramvajové trati. Když jsem byl blízko zastávky Brusnice, předjížděla mě tramvaj. Jen letmo jsem koukl, jestli neuvidím uvnitř kluky, ale místo toho jsem zahlédl sedící učitelku, která se směje a mává mi.

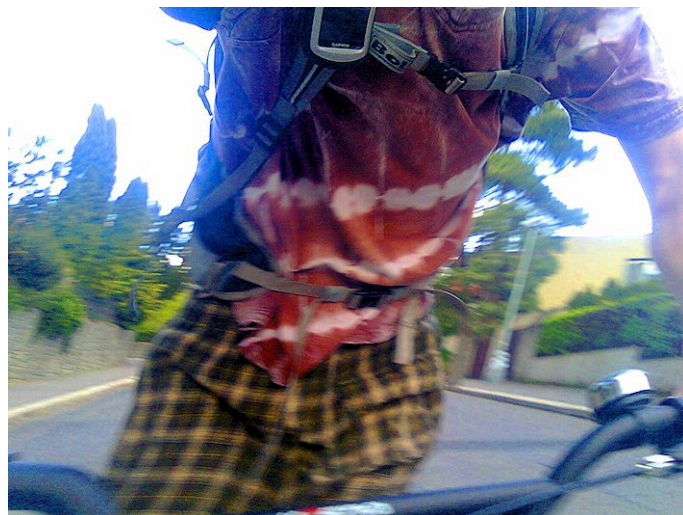
V tu chvíli jsem se rozhodl, že musím tenhle závod nad tramvají vyhrát. Začal jsem rychleji

šlapat. Tramvaj nabírala lidi na zastávce, tak jsem ji předjel. Teď jsem měl nepatrný náskok. Z chodníku jsem přešel na silnici a po kraji se řtil k Pražskému Hradu. Dojel jsem k další zastávce, ale tramvaj nikde. Ohlédl jsem se a tramvaj teprve před chvílí překonala křižovatku a byla o tři sta metrů pozadu. Z mírného kopečka jsem sjížděl k Letohrádku královny Anny. Tam mě dohnala tramvaj podruhé.

Já jsem ale nemusel čekat na cestující. Další komplikace byla na křižovatce Chotkovy sady. Počkal jsem, až všechny auta odjedou. Poté jsem se přesunul na druhou stranu na chodník. Riskovat průjezd ostrou zatáčkou u Jeleního příkopu nehodlám. Žádný chodec tu nebyl, a tak jsem docela rychle přešel k Hotelu Hoffmeister.

Práce na silnici se mi stala osudnou. Musel jsem se jimi promotávat a v tu chvíli mě tramvaj předjela. To už jsem neměl šanci dohonit, protože davy turistů byly neústupné a kočičí hlavy na silnici jsem nepokoušel. Přesto jsem se ale do metra dostal dřív než moje paní učitelka.

Celkem jsem najel něco málo pod tři kilometry a byl jsem rychlejší než MHD.

Závod s MHD

Něco pro zasmání

Když je teď to pololetí, není nad to si trochu zažertovat o škole. Pokud jste do žakovské nebo na vysvědčení nedostali to, co byste právě chtěli, budete se muset příště prostě víc snažit. Je ale důležité také neztratit humor a motivaci...

Úvaha učitele na hodině fyziky: "Kdyby žáci v zadních lavicích byli tak ticho, jako žáci v prostředních lavicích, kteří si čtou časopisy, mohli by žáci v předních lavicích nerušeně spát.."

Ve škole se žáku Procházkovi rozlila chemikálie. Paní učitelka, která mu přišla vynadat, ho zatahala za ucho a povídá: "Žáku Procházkov, měl jsi si správně napsat rovnici a spočítat množství reaktantů. Křičet: Hrnečku, dost!, ti moc nepomůže!"

Bože ať spadne škola :)

Říká učitel ve škole: "Petře, tvoje slohová práce na téma Můj pes je stejná jako práce tvého bratra. Opsal jsi ji?" "Ne, ale je to stejný pes!"

Říká učitel žákovi: „Vzbud’ svého souseda!“ „Proč já? Vy jste ho uspal.“

"Kdo to byl Mozart?" ptá se paní učitelka. Gábinka se přihlásí a řekne: "To byl, prosím, hudební skladatel." Paní učitelka se opět zeptá: "Byl to Čech, děti?" Přihlásí se Anetka a poví: "Néé, paní učitelko, Čech je fotbalista!"

Učitel se ptá žáka: "Co je těžší, pět kilo perí nebo pět kilo železa?" "Pět kilo železa," odpoví bez za-

váhání žák. "Špatně. Pět kilo perí je stejné jako pět kilo železa." "Vážně? Tak si to, pane učiteli, zkuste pustit na nohu!"

Paní učitelka se po Vánocích ve škole ptá dětí: "Tak, děti, jaké jste k Vánocům dostaly dárky?" Pepíček se přihlásí a odpoví: "Já dostal PSP." Paní učitelka: "Jo aha, to je ta nová hra, Pepíčku?" Pepíček odpoví: "Ne, to jsou ponožky, slipy a punčochy!"

Ptá se paní učitelka žáka: "Vojto, proč si myslíš, že se cukr vyrábí ze dřeva?" "Protože, když mě tatka honí s dřevěnou vařečkou po bytě, vždycky křičí: 'Počkej, ty klacku, já ti to osladím!'"

Hola hola, škola volá! Hmm, tak to jsem nedostupný.

Paní učitelka říká Pepíčkov: "Pepíčku, máš 20 Kč a požádáš otce o dalších 20 Kč. Kolik budeš mít dohromady?" Pepíček: "Pořád 20 Kč." Paní učitelka: "Pepíčku, ty neznáš počty!" "A vy zase neznáte mého tatku!"

Učitelka: "Proč se rostliny nepohybují, Pepíčku?"
Pepíček: "Aby je včely nemusely honit."

Stojí 3 kluci na chodbě u ředitelny. Přijde uklízečka a ptá se: "Proboha, co jste udělali?" První odpoví: "No, já jsem hodil houbu na lustr." Druhej: "Prosím, já jsem hodil houbu z okna." Třetí: "Prosím, já jsem Jiří Houba."

Ve sborovně si učitelka páté třídy stěžuje: "Já už mám těch neposedných dvojčat dost! Nenosí úkoly, věčně zlobí a dneska přišli tak ušmudlaní, že si zbytek třídy myslel, že se hrabali v zabláceném smetišti." "Já bych je hned poslala domů," říká učitelka čtvrté třídy. Učitelka třetí třídy s tím nesouhlasí: "Já jsem před týdnem poslala

jednoho špindíru domů a druhý den mi přišla špinavá celá třída."

Telefonát do školy: "Pane učiteli, jste to vy, že? Omluvte prosím Honzu z dnešního vyučování. Bolí ho v krku." "V pořádku. Kdo volá?" "Má matka."

"Co ses dneska naučil ve fyzice, Honzíku? "Že věci se teplem roztahují a zimou stahují. "A můžeš uvést nějaký příklad?" "Tak třeba prázdniny - v létě jsou delší a v zimě kratší..."

Paní učitelka se ptá Pepíčka: "Pepíčku, který savec nemá zuby?" A Pepíček odpoví: "No přece náš dědeček."

Ve škole se ptá pan učitel Pepíčka: "Pepíčku, jestlipak jsi si o prázdninách procvičoval počty?" Pepíček: "Ano prosím. Sedm, osm, devět, deset, kluk, dáma, král, eso!"

"Toníku, skloňuj slovo chléb." Toník: "První pád: "Kdo co - chléb." Druhý pád: "S kým čím - se salámem." Třetí pád: "Komu čemu - mně!"

Paní učitelka dětem řekla, že si mají druhý den přinést z domova zvířátka. Anička přivede svého pejska, který reaguje na spoustu povelů (lehni, sedni, udělej kotrmelec...). Honza přinese papouška, který celou třídu pozdraví a zamává křídlem. Pepíček má kobra. Praští s ní o lavici a kobra zasyčí: "ssska". Pepíček se omluví a zkusí to znovu. Kobra opět zasyčí: "sssssssssskákal". Pepíček se znovu omluví, zatočí s kobrou jako s lasem a opět s ní bouchne. A kobra: "Ssskákal pesssssss přesssss ovesss."

Hádanky, úkoly

V minulém čísle bylo několik úkolů, které se snažili řešit opět jen někteří a posílit tím tak stav v celoročním bodování. Přitom jde o tak

jednoduše získané body. Pokud je to pod vaší úroveň získávat body tak jednoduše, tak to stačí napsat do vaší odpovědi, že body nechcete :).

Odpovědi z minulého čísla

Zatím se nám nepodařilo získat správné odpovědi, počkáme tedy do dalšího čísla.

Hádanky pro chvíle volna

1. Na půdě, kde je tma, visí na šňůrách pomíchané černé a bílé ponožky. Kolik nejméně ponožek musíte z půdy přinést, aby bylo zaručeno, že máte alespoň jeden pár ponožek stejné barvy? Podotýkám ještě jednou, že na půdě je tma a proto netušíte, jakou barvu ponožky zrovna ze šňůry berete.
2. Jedna cihla váží jedno kilo a půl cihly k tomu. Kolik kilo váží 2 cihly?
3. Tři muži přišli na motel. Recepční řekl, že pokoj stojí 30\$ a tak každý z mužů zaplatil 10\$. Všichni potom odešli na pokoj. Za nějakou chvíli si recepční uvědomil, že pokoj stojí jen 25\$. Prostřednictvím poslíčka jim poslal zpátky 5\$. Poslíček ale neví, jak by 5\$ rozdělil na tři díly, proto každému vrátí jen 1\$ a zbytek (2\$) si nechá. To znamená, že každý z mužů zaplatil 9\$, není-liž pravda? To je dohromady 27\$, poslíček má v kapse 2\$, že? To je dohromady 29\$. Kam zmizel zbývajících 1\$?
4. Máte dva doutnáky a funkční zapalovač. Každý z doutnáků hoří přesně 60 minut. Doutnáky nehoří stejně rychle po celé jejich délce. To znamená, že první polovina jednoho doutnáku může hořet třeba 50 minut. Druhá polovina může hořet zbývajících 10 minut. Druhý doutnák může hořet zase úplně jinak. Vaším úkolem je odměřit pomocí doutnáků a zapalovače přesně 45 minut.
Pozn.: Doutnák je šňůra, která se zapálí a sama po celé délce vyhoří. Používá se k zapalování třeba výbušnin.

Za každou hádanku z tohoto čísla, lze získat 1 bod. Výsledky lze zasílat buď emailem na semtam@tulaci.eu nebo přinést na jakoukoliv akci oddílu.

Letem světem

- ✓ Na promítání fotek z loňského roku a halloweenskou schůzku přišlo 30. října přes třicet lidí. Klubovna byla nacpaná k prasknutí, někteří dokonce museli stát na schodech.
- ✓ Srub v Únhošti se v listopadu změnil na planetu Babylon. Každý z místních obyvatel mluvil jinou řečí (anglicky, pozpátku...). Splnili jsme pro ně úkoly jako vyndávání červích vajíček z nebezpečné oblasti či skládání medvídků. Na konferenci jsme zastávali pozice překladatelů. Povedlo se, tato planeta se přidá k Unii!
- ✓ Na schůzce 28. 11. jsme rozdali ceny za čtvrtletní bodování. Jezděte na výpravy, chod'te na schůzky a budete také odměněni.
- ✓ Na vánoční výpravě jsme pomohli medvídkovi postavit domeček, kde by mohl přespát zimu. Stavěli jsme sněhuláky, koulovali se, ale i zdobili stromeček a rozdávali si dárky. Celý víkend sníh roztával a při odjezdu už skoro žádný na zemi neležel
- ✓ Konec světa nepřišel, ačkoli jsme tomu moc nevěřili, tak jsme měli radost, že jdeme dál. I kdyby přišel stejně budeme pokračovat :).

- ✓ V rámci akce Putování za vánoční vločkou jsme navštívili Strahovský klášter, vystoupali 299 schodů na Petřínskou rozhlednu a našli dvě kešky. Nejvíce jsme se ale pobavili na dětském hřišti na Újezdě. Při cestě Kampou nás překvapil deštík. Vánoční vločku jsme tentokrát nenašli, ale zato jsme objevili vánoční kapku.
- ✓ Na první schůzce roku 2013 jsme vyluxovali, uklidili klubovnu a vyrobili nové nástěnky.
- ✓ V Jizerských horách jsme užili sněhu na lyžích, běžkách i bobech a potkali i Protivnou židli – obyvatelku planety Furniture.

Semtamník je taky Tvůj !

Tak neváhej a piš, zkoušej to, troufej si, navrhuj, kresli, básni, vymýšlej hádanky, zkrátka tvoř a dej nám o tom vědět! Cokoliv, co neurazí, neublíží, potěší a pobaví, může se objevit na těchto stránkách.

Uzávěrka dalšího čísla je v **neděli 31.3.2013**, do té doby můžete plnit schránku semtam@tulaci.eu, hromadou příběhů, článků a zajímavostí.

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK č.53 po konci světa

Vydán jako 81. publikace, oddílového nakladatelství **NA-KOLENĚ**. Neprodejný materiál pro potřebu členů a přátel oddílu TULÁCI, leden 2013, vydání první

Na přípravě tohoto čísla se podíleli:

Píšťalka – Oddílové porady, Něco pro zasmání, Letem světem, Hádanky, Koho volíš Píšťo, Naučné okénko, Hádanky pro chytré hlavinky

Matěj – Něco ze schůzky, 24 hodin na koloběžce, Zvířecí rekordy, Nazdar učitelko

Beruna – sazba, tisk a občas nějaká ta věta

Tisk v počtu 40 ks na recyklovaném papíře. Neprošlo jazykovou kontrolou, za případné chyby se omlouváme.

Kontakt na oddíl (působí v Praze 10):

Klára Adámková, 728 734 009, pistalka@tulaci.eu

Vše je též na <http://oddil.tulaci.eu>

Podporují nás Mladí ochránci přírody
smop.cz + estudanky.cz + ekosouteze.cz

Nudíš se? Poříd si

